

36 מדינות. מה ההליך הבירוקרטי שעל ממצא לעבור, עד שהמציאות תירשם כחוק? קודם כל צריך להתקשר עם עורך הדין, כדי שיבדוק במישר רשמי הפטנטים האם קיימים פטנטים דומים דומים בתחום שבו עוסקים.

השלב הבא — הכנת דגם של הפטנט. יש לבדוק את הדגם במעבדה המוכרת עלידי רשמי הפטנטים. לאחר מכן יושבים עם עורך הדין, ומכנים נוסח של הסבר טכנולוגי, מסבירים מה ההבדל בין רעיון זה לבין פטנטים קודמים באותו תחום.

את נוסח ההסבר הטכנולוגי מגישים למישר רשמי הפטנטים. בשלב זה מתחילות התכתובות ארוכות ומייגעות בין מישר הרשם לבין עורך הדין. הרשם דורש, לעיתים, לשנות את נוסח ההסבר לגבי פרט זה או אחר, להחליף מילה מסוימת במילה אחרת. ריי שום ניתן לעשות ככל המדינות החדשות באירגון הבינלאומי של מישר די רישום פטנטים. אירגון זה פועל מכוח הסכם בינלאומי.

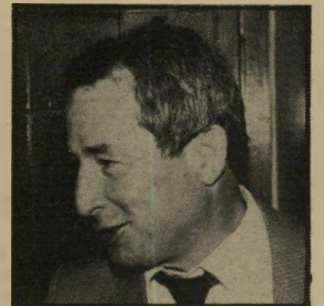
יאנוש עבר את התהליך המייגע הזה בארצות הברית, ורשם את הפטנט בכל מדינות האירגון הבינלאומי: 36 מדינות. עכשיו הוא בישראל, בה יש לו מישפחה וחברים רבים. הוא רוצה שחבריה ישראלית תקנה ממנו את הפטנט, בטרם יפנה להציעו לחברות זרות. לדבריו, על-פי מחקר שעשה, יהיה על החברה שתקנה את הפטנט להשקיע 300 אלף דולר בלבד בפיתוחו ובייצורו.

רכי חיים

הפרקליט והעורב

הנהג ניסה להציל גזול, והותקף עלידי עשרות עורבים וזעמים

גזול העורב התקדם לאיטו, כשהוא מרגל על שתי רגליו לעבר איי-התנור. ים המכונות שנסעו באותה שעת בוקר מוקדמת מהרצליה-פתח תקווה לכיוון תל-אביב, לא הרגישו כלל בגזול המינתי. רק עורך הדין יהודה ויינשטיין, חובב חיות ידוע, הבחין בעוף הקטן המנסה להימלט מהמון המכונות. למי רות שמירה למישפטו של רויד בלס.

מרקליט ויינשטיין

קובע פלדה:

שהוא אחד מסניגוריו, עצר מייד את מכונתו בשוליי-הכביש וירד להגיש עזרה לעורב הקטן.

העורב היה בגודל יונה קטנה, עדיין לא ידע לעוף. כיצד הגיע למרכזו של כביש סואן אי-אפשר היה להבין. ויינשטיין לקח את הגזול בידיו, מתוך כוונה להביאו כמתנה לבנו. העורב לא ניקר אותו ולא התלונן, הוא רק השי מיע קול צווחה דקיק.

בטרם הספיק ויינשטיין ללכת ליכיוון מכונתו, שמע צווחות חרות. הוא הביט למעלה וראה כמה עשרות עורבים חגים סביב ראשו. הם השמיעו קולות רמים והתעופפו במהירות לעברו. "מרוב מהירות שכחתי את כובעי במכונת כשירדתי", סיפר ויינשטיין. "אבל כובע לא היה עוזר לי. היה צורך בכובע-פלדה נגד חבורת העורבים!" כוהירות ובמהירות עבר ויינשטיין את הכביש והניח את העורב על הקרקע. ליר חורשת אקליפטוסים. לצערו, לא היה לו זמן לבחון מה עושים העורבים הבוגרים למען הגזול שנפל, וכיצד הם מחזירים אותו לקינו.

וידוי אישי נוגע ללב של נעמה, הבת

המאומצת של יצחק ואופירה נבון:

"הייתי רוצה לראות את הור' הביולוגי"

למרות הזיכרונות הקשים, היו גם דברים טובים. "אהבתי לשחק שם במחבואים. הייתי ענקי, והיו בו המון מקומות מחבוא. כשהחברות הכי טובות שלי — עד היום — כוכי ומיכל, היו באות לישון אצלי, היינו מתגנבות מאחורי בלילה למיטבה. מפלחות פחית-סיידר וחטיפים, ועושות חגיגה בחדר. עשינו את זה כמו מיכע צבאי. כשקטיבש קט, המטפלת ישנה בחדר הסמוך, ואני סור היה שתתעורר. "כשיצאנו מהמיטות, שמנו מתחת לכריות בובות, כדי שיחשבו שאנו

"אני זוכרת את עצמי ביום הראשון בבית-הספר. הגעתי לכיתה א' במכונת-שחורה ענקית, עם שומרים ושוטרים. הילדים מאוד לא אהבו את זה. "באמצע השנה החליטו בכיתה ל' החרים אותי. במשך שנה לא דיברו איתי. טענו שאני שחצנית. היום אני שמחה שעשו לי את זה, ככה למרתי לא להרים את האף. אבל אז זו היתה בשבילי תקופה גרועה. "בכיתה אף אחד לא דיבר איתי, וכשהגעתי הביתה שוב הייתי לבד. כשהייתי חוזרת מבית-הספר, הייתי מתיישבת לארוחת-צהריים על שולחן

את הפוסטר, אבל לא היתה לי ברירה, כך צריך היה להיראות חדר של בת-נשיא... "כל הזמן הייתי צריכה לשמור על הסדר, כי בחדר ביקרו אנשים. אני בלגניסטית איומה, והיה לי קשה לשמור על הסדר. למזלי, היתה מטי-פלת שראגה לכך."

חרם בכיתה
הזיכרון הראשון של נעמה מהמתמנות של אביה כנשיא הוא השומר שניצב בפתח ביתם. "לא הבנתי

"אני רוצה לעמוד מול הור' מולידי" ולשאול אותם: למה מסרו אותי לאימוץ?"

ישנות". האם לא גילו למחרת במיטבה שח' סרים מיצרכים? נעמה מחייכת: "מה, פיתאום? בבית-הנשיא לא חסר כלום, אף פעם". עוד זיכרון מחויך של נעמה: "מעל אולם-האירועים היה מחסן, שממנו אפשר לצפות באולם. אחרי שהיו משייכים את ארז ואותי לישון, היינו משייכים גנבים בפיתאום למחסן ומציעים לארז לסי-האירועים. "פעם, כאמצע אירוע חשוב, ארז לא יכול להתאפק וצעק: אבא, שלום! כל האורחים התפקעו מצחוק, וארז ואני ברחנו למיטות."

לקראת סוף תקופת הנשיאות לא יכלה עוד לשאת את עובדת היותה בתו של הנשיא. בחוסר-סבלנות חיכתה לסיום הכהונה, וספרה את הזמן הנוטר. נעמה אומרת, שיצחק נבון סירב להיענות להפצרות שיכהן קרנציה נוספת כנשיא, רק בגללה. היא הבהירה לאביה שאם ימשיך להיות נשיא — תעזוב את הבית והמישפחה, ותעבור לגור בפנימיה.

היא גם הפצירה באביה שיעזוב את הפוליטיקה לחלוטין. "הוא אומנם לא הסכים, אבל איך לי כעס או מרידות על כך. אלה הם חייו שלו, זכותו להתנהג כמו שהוא רוצה. אני אוהבת אותו מאוד ונאלצת לקבל את זה. "פעם הוא אמר לי שהוא לא ידע שכל-כך אסכול מהיותו נשיא. הוא חשב שאינה מזה. אך גם אילו היה יודע מראש שכך ארגיש, הוא היה מתנהג אותו הדבר. זה התפקיד שאליו הוא שאף כל חייו."

מדברים

על פרוטקציה

נעמה אינה מתעניינת בפוליטיקה כלל. "אמא רוצה שאהיה חברת-כנסת, אבל אני בחיים לא אתקרב לפוליטיקה. אם בעלי ירצה, לא אתלהב מהרעיון, בגלל הילדים."

ארז-ארז, עם סכ"ם מפואר. הייתי צריכה לאכול על-פי כל כללי הנימוס. "מה נאכל — זה קבעה המבשלת, ולא אני וארז. לפחות את ארוחת-הבוקר אבא היה מכין... אחרי-הצהריים לא יכולתי לצאת מהבית בלי שמירה". גרולי עולם, שביקרו בבית-הנשיא, לא עשו רושם על נעמה. ברוב המיקרים היא לא ידעה מי הם. היא מביטה בתמונה שבה נראים היא וארז כשהם לוחצים את ידי נשיא ארצות-הברית לשעבר, ג'ימי קארטר, וצוחקת: "עשו לי קוקיות, הלבישו אותי בשימלה אל-גאנטי ששנאתי, ואמרו להתנהג יפה, ללחוץ ידיים לאיש הזה — ולעוף משם. כך היה."

תי למה עומד שוטר בכניסה, וזה גם לא מצא חן בעיניי. מאוחר יותר הבנתי שאנו עומדים לעבור דירה. "כשראיתי את בית-הנשיא בפעם הראשונה, קיבלתי שוק. לא האמנתי שזה הבית שבו נגור. הבית נראה כמו בית-מלון. לקח לי הרבה זמן להבין שזה בית. "מייד כשנכנסנו לבית, הצמידו לארז ולי מטפלת, שנמצאה איתנו כל הזמן ודאגה לכל דבר שביקשנו. במובן מסויים היא היתה כמו אמא שניה. השעות בהם התראינו עם אמא ואבא פחתו מאוד. בשלב מאוחר יותר ארז התקרב למטפלת יותר ממני, ואני נשארתי די לבד בבית הענקי.

נעמה עם ארז, אופירה ויצחק במישכן הנשיא. השעות שבהן התראינו עם אבא ואמא פחתו מאוד